



Léon Degrelle – Planoucí duše

Dlouho žádaný dotisk! Velice limitovaný...

Převážnou část této knížky v barvě polní šedi tvoří poznámky, které si **Velitel** zapisoval již v meziválečném období a za války. V poválečném exilu je doplnil a scelil do jednoho textu. Rukopis se ocitl v rukou **Gregoria Maraňona**, jednoho z předních španělských intelektuálů minulého století. Liberál a humanista Maraňon nesdílel v ničem Velitelovo politické přesvědčení, avšak ihned seznal, jak moc se tyto „básně v prose“ podobají předmoderní španělské „poezii hrdinů a světců“. Dva roky sklonku života tak zasvětil překladu dílka do španělštiny. Kongeniální výsledek pak pod názvem *Almas Ardiendo* uvedl pro veřejnost vlastní předmluvou, kde Velitelovo „vyznání víry“ charakterizuje jakožto „stránky nepřekonatelné krásy a lidské patetičnosti“.

Tenhle kříž se otáčí za sluncem!

O čem vlastně je?

Služba mužů (zápisky z ruské fronty)

namátkové úryvky z páté části

Hrozné, pokořující detaily, detaily, jejichž připomínání dokonce vypadá nemístně: umí si kdo představit, co pro stovky z nás znamená v takové zimě sebemenší potřeba fyzického rázu, například při hrozné a nevyhnutelné úplavici? Hygienické zařízení neexistuje. Během pár hodin musíte patnáctkrát dvacetkrát vyběhnout do sněhu, přičemž se vám do těla zařezává severák ostrý jako nůž a šlehající jako bič.

Žít takhle uprostřed bahna chce víc odvahy než jít na nepřítele s kulometem pod paží. Člověk cítí stoupající pokušení, tlumené hlasy, demoralizující otázky: „Co tu děláš? Nevidíš, že ztrácíš čas? Tvé úsilí? Tvé oběti? Ví se ještě vůbec, že žiješ?... Avšak duše rychle znovunabývá svůj klid; ví, že nic není hodnotnější než odříkání, mlčenlivé sestoupení do hloubi vědomí. Lze pravého vítězství – vítězství nad sebou – vydobýt lépe než uprostřed tohoto ponížení... ?

Nejsme lidé stavění jinak než ostatní. Také my, nasloucháme-li volání pouze vnějšího života, bychom rádi mezi prsty šustili lehce vydělanými penězi, seděli u veselého stolu, tiskli ňadra krásných žen. Voňavých žen s horoucími těly, jimž se v očích mísí světla touhy a rozkoše. V tu chvíli se lidské zvíře – mládí, potřebnost krocení – vzpíná: nekazíš si roky skvělého života? Na každém okamžiku číhá smrt,

nelituješ, nemáš chuť všeho nechat a utíkat, vyrazit za požitky, za živými obličejí a krásnými, hladkými těly, jež namísto tebe poznávají tví mladí vrstevníci?

Píši u rezavého sudu, u jehož dna plavou ve zbytku ledové vody stébla trávy. S nedostatkem a odloučením jsme srozuměni, protože jsme chtěli být přímí a opravdoví. A v tomto osamění, kdy se těla i srdce cítí proniknuta smrtelným chladem, více než kdy jindy obnovuji své přísahy neústupnosti. Více než kdy jindy půjdu naprosto rovně, v ničem neustoupím, budu nesmlouvavý, tvrdý ke své duši, tvrdý ke svým tužbám a tvrdý ke svému mládí.

Avšak v noci obrazivost spřádá sny, unáší nás do svých představ, přeměnění či předjímání. Někdy jsem neúprosnou jasnozřivostí snů ohromen. Jistě, sen je často nesmyslný ohňostroj, přelud. Často je však pro mě i setkáním s mým (s)vědomím a základními instinkty. Vidím se v něm přirozený, takový, jaký jsem, nebrzdí-li má vůle vší silou mé vášně. Víím tedy přesně o svých slabých místech. Pokaždé si musím říci: Ejhle, povolil jsi. Mám tak prakticky každodenní důkaz, že mohu odolat tisíce tužeb a vést svůj život čestně, jen pokud se budu stále znovu snažit krotit a zkrotit tu kobylu ve svém nitru, jejíž zvyky se nemění a na uzdě ji může držet jen neustálé ovládání bičem vůle. Kdyby se uvolnila, povolilo by vše. Sen mi to ukazuje. Vůle usíná? Probouzím se poražen, nechal jsem se ve snu strhnout. Není pro mě směrodatnější zkoušky (s)vědomí než průběh snů. Ukazují mi mou duši v její nahotě a vycházím z ní sebou nepřilíš povzbuzený, dozvídám se hlavně, že je zapotřebí mít se neustále na pozoru, být na stráží, neboť to dole v nás se nevzdává a nesměřuje přirozeně k ctnosti, nýbrž naopak se od ní odvrací, jakmile přeludy předestřou své zlatá pole.

O katolictví, resp. křesťanství, si můžeme myslet cokoli, jako ještě živá, **sdílená tradice** však dávalo našim národům kolektivní sílu a oporu, jakou svým věřícím dodnes skýtá mohamedánství. Vůdce v úzkém kroužku řekl: „Při opanování nám podřízených národů na východě musí být nejvyšší zásadou maximálně vyhovět přání individuální svobody, a tím udržovat příslušníky těchto národností na co nejnížší úrovni... je třeba jim přichystat v obchodech ke koupi průmyslové výrobky apod. Čím jsou totiž lidé primitivnější, tím silněji pociťují každé omezení své osobní svobody jako násilí...“ A také: „V našem zájmu může jen být, aby každá vesnice měla svou vlastní sektu, která si vyvine své vlastní náboženské představy...“ (*Rozhovory*, str. 269) Naši dnešní „diskrétní“ páni a vládci tuto nejvyšší zásadu úspěšně uplatňují. Davový člověk je veden k tomu, aby viděl jen sebe – také v „náboženské“ zkušenosti, dnes často orientální: kancljóga, rádobybuddhistické „*emotional freedom techniques*“, výživové a „mumifikační“ doplňky a podobné sračičky. Naproti tomu **Velitel:**

„Umřít o dvacet let dřív nebo o dvacet let později, na tom moc nezáleží. Na čem záleží, je umřít správně. Právě tehdy začíná život.“

To je slovo skutečně přesažné (transcendentní) a v katolickém smyslu hluboce tradiční: hřbitov coby zahrada života, kde jsme jako semena zasazeni do věčnosti. O dvě stránky dál pak stojí:

„Smrt je naproti. Smrt je všude. Proto nepochybně lépe než jiní chápeme velikost života. Kdyby se duše nepovznesla, zpříma jako hlaveň pušek, rovně jako kříže na hrobech, rychle bychom se topili v mravním rozkladu.“

Planoucí duše však nejsou jen brevířem fanatického mnicha-válečníka, pro vzácné mentality tíhnoucí k typu Armina von Heide (*Údolí včel*).



*Armin von Heide (Jan Kačer, **Údolí včel** 1967)*

Mnozí naši čtenáři dávno založili rodiny a spolu se ženami vychovávají potomky, tak bezbranné proti všem systémovým, namnoze zvráceným intoxikacím! Těmto Ondřejům z

Vlkova jsou pak určeny řádky jako:

Člověk je často veliký už tím, že s nejvyšší důstojností dělá tisíce úmorných drobností. Je mnohem těžší tisíckrát nasazovat duši v každodenních, ničím se nevyznačujících povinnostech, než dát skvělý podnět k události hodné obrazu. Pak je zásluha skrovná... Člověku se může báječně podařit velká věc a být dalek pravé velikosti. Velikost je ušlechtilost duše, vyčerpávající se darem, jenž z ní prýští při každé z našich povinností, zejména jsou-li zbaveny všeho, co by mohlo živit naši vezdejší marnivost. U žen i u mužů.

Velikost ženy je často v tom, že se hodinu po hodině oddává svým obyčejným až přízemním povinnostem. Kdo ji za to asi tak bude obdivovat? Kdo odhalí ty tisícové boje v hloubi duše s leností, pýchou, opěvovanými vášněmi a změkčilostí lákající duši i tělo do teplé písčiny snadného života? Ta, jež navzdory tomu všemu jde dál, odolává a vyvíjí se, je velká, protože její sebedarování bylo úplné a nepotřebovalo se dovolávat zázraků.

Jestliže povedeme děti prostě, k hlubokým, ale základním radostem, půjdou životem a v očích se jim stále bude uchovávat světlo jejich vnitřního života – vyrovnaného, bez ustavičných vybočení. Jestliže však jejich dětství pokřívíme, jestliže toho mnoho viděly nebo slyšely, jestliže žily ve zmatku a léta klidné něhy v nich neposílila křehké štěstí jejich nevinnosti, tehdy jim život bude takový, jako bylo jejich dětství: namísto aby ne-řád viděly, budou jím samy. Protože jim nebyla vštípena stálost ve vkusu, cítění a myšlenkách, budou vydány napospas bouřlivým poryvům a pochybným radovánkám, které je budou ničit a druhým škodit.

Potom je už těžké se změnit. Vyschlý strom nenapřímíme, pak můžeme nanejvýš odstranit listoví nebo uřezat větve. Ale když byl mladý, plný mízy, byli bychom jej mohli obratně napravit, vést jej a pomáhat mu rozkvést. Právě v době, kdy se zdá, že děti si jen tak hrají, že pouze sledují vrabce nebo skřivana, slabikují slova a dávají pusinky, fotografují si do srdce a myslí správný pohled, který jim darujeme. Život pak už tuto fotografii jen vyvolá; kyseliny žití v nich vyleptají obrazy – krásné a silné, nebo pochmurné a smutné –, jež jim dáváme před zvědavá očka a srdce čistá jako list křídového papíru. Za to, oč je naše pýcha, shon, či dokonce vášně připravily, později krutě zaplatíme – až uvidíme, že jsou naší vinou nevyrovnané, nespokojené, s duší skleslou nebo zpusťšenou.



Führer: „Kdybych měl syna, chtěl bych, aby byl jako Vy!“

Avšak! Ani v té nejzdravější a nejšťastnější rodině nemůžeme nevnímat, co se děje kolem ní :

Společnost se čím dál víc zabývá banálními, hmotnými nebo prostě živočišnými zábavami... každý žije pro sebe, dovoluje, aby mu život v domácnosti, nitru země, ovládalo sobectví, jež lidi proměnilo v nevraživé, kousavé a chtivé vlky anebo zkažený lidský odpad. Z tohoto úpadku nás vyvede jen obecná mravní náprava, až lidi znovu naučíme milovat, obětovat se, žít, bojovat a umírat pro vyšší ideál. Po století, kdy lidé žijí jen sami pro sebe, bude zapotřebí, aby jich stovky a tisíce žily už nejenom pro sebe, nýbrž pro společný ideál a byli od počátku svolní pro něj všech obětí, ponížení a hrdinství. Počítá se pouze víra, zářná důvěra, naprostá nepřítomnost sobectví a individualismu, pnutí každé bytosti ke službě, jež člověka přesahuje, vše od něho vyžaduje a nic mu neslibuje, ať je sebenevděčnější...

Cizost těchto vět z minulého století jen ukazuje, v jakých nížinách to přebýváme. Vymanit se

z nich, povznést se, může společnost ovšem jen prostřednictvím Muže, jaký se rodí jednou za sto či tisíc let: „Národ jako celek neučinil nic, na jeho místo prostě nastoupil národ naplněný mytickým a mystickým duchem,“ vysvětluje Alphonsi de Châteaubriant mladý nacionálně socialistický filosof úlohu Hitlerovu (**Fašistický romantismus**, str. 137). Obdobnou mocí vládl ještě nedávno Rúholláh Chomejní, proto jím založená íránská republika je dnes cílem č. 1 na seznamu „uctívačů Hada spodních vod“. Snažme se tedy být ve svých drobných životech alespoň sami sobě jakýmisi regenty onoho velkého Evropana, který se ještě (zřejmě) nenarodil. K tomu několik vět:

Nejsme na světě proto, abychom včas jedli, v příhodnou dobu spali, žili sto nebo více let.

Čím více se pohybujeme mezi pokryteckými úsměvy, chamtivýma nebo nečistýma očima, zištnýma rukama a vyžilými těly, tím více jsme zklamáni z prostřednosti života.

Dav, kde nám jen falešně znějící smích připomíná, že nejde o stádo, ale o lidi.

Jsme [však] svými pány. Můžeme se zřítit do propasti nebo jít podél nich, znovu vystoupat anebo je minout.

Život je třeba milovat. V okamžicích únavy a znechucení máme blízko k tomu, o něm pochybovat. Je třeba se sebrat. Přespříliš lidí je podlých? Avšak vedle těch, jejichž nízkost je rouháním se životu, tu jsou všichni ti – ať už je vidíme nebo ne – , kteří zachraňují svět a čest žít.

Štěstím je i to, cítí-li se člověk svobodný a silný vůči svým přáním.

Ten, kdo se neumí radovat z možnosti snění a přemýšlení daných člověku v každém okamžiku, nezná vznešenost a ušlechtilost života. Nudit se znamená vzdát se snění a myšlení.

Poslušnost je nejvyšší formou uplatnění svobody. Je trvalým projevem autority, autority vůči sobě, té nejtěžší ze všech.

Samota je pro duši skvělou příležitostí, jak se poznat, hlídat a utvářet. Jen prázdné hlavy či nestálá srdce se bojí zůstat v tichu samy se sebou... Mystici znali to neustálé vypětí vnitřního života. Byli snad méně šťastni, zažívali méně radosti než my, kteří klábosíme uprostřed tváří stavějících na odiv jen zdání, živeni slovy odumírajícími, jakmile dozní?

Více v: *Planoucí duše*, 128 stran, vazba měkká, brožovaná, formát „kapesní“ (A6), rok původního českého vydání 2018 (první španělské 1954; francouzské 1964). K objednání **zde**.

Vybavuji si tři slova, jež jsem rozluštil na hrobě z černého mramoru tam v Damme, ve Flandrech, v jednom kostele v mé ztracené vlasti:



***Etsi mortuus urit. „Ač mrtvý,
plane...”***